

Harmadik: Csongrád megye csapata

Ifjúgárdisták országos találkozója

Vasárnap délelőtt Újszegeden, a politikai képzési központban ünnepélyes keretek között fejeződött be az Ifjú Gárda rendőri szakalegységek III. országos találkozója és versenye. A záróünnepségen Bódi György, a KISZ KB tagja, a megyei KISZ-bizottság első titkára köszöntötte a háromnapos rendezvénysorozaton részt vevő csapatokat, és a megjelent vendégeket — közöttük Grimela Sándor ezredest, a BM Országos Főkapitányság csoportfőnök-helyettesét. Möricz István országos Ifjú Gárda-parancsnokot, Majzik Istvánt, a megyei pártbizott-

ság osztályvezető-helyettesét, Barna Sándort, a Csongrád megyei rendőrfőkapitány-helyettesét és Novákné Halász Annát, a Szeged városi KISZ-bizottság első titkárát. Ezután Leirer Richárd, országos Ifjú Gárda-parancsnok-helyettes értékelte a találkozót. Hangsúlyozta, hogy a versenyek egyrészt kiváló alkalmat biztosítottak a gárdisták felkészültségének bizonyítására, másrészt jól szolgálták a fiatalok felkészülését további munkájukra. Elismerően nyilatkozott a gördülékeny és pontos versenyszervezésről, dicsérve a rendezők munkáját.

A szombaton lebonyolított egész napos verseny győztese Somogy megye csapata lett, 37 helyezési számmal, a második helyet Budapest III. raja szerezte meg 61 helyezési számmal, míg a harmadik helyen Csongrád megye csapata végzett 71 helyezési számmal.

A különböző szellemi vetélkedőket és ügyességi versenyeket követően a háromnapos rendezvénysorozat több mint 200 résztvevője számára gazdag és színvonalas programokat kínáltak a rendezők pihentetőül.

K. K.

Pontos, fegyelmezett akció
Polgári védelmi gyakorlat

Szeptember 8—12. között nemzetközi polgári védelmi tanácskozást rendeztek hazánkban, amelyen részt vettek a Bolgár Népköztársaság, a Csehszlovák Szocialista Köztársaság, a Lengyel Népköztársaság, a Magyar Népköztársaság, a Mongol Népköztársaság, az NDK és a Szovjetunió polgári védelmi szervezeteinek vezetői.

kező menekülőket irányító, elosztó polgári védelmi csoport várja. Kétezer embert szinte percek alatt beszállítanak a várakozó szerelvényekbe, s irány a képzelt árvízről távolabb, magasabb területen fekvő Okány község. A vonatok indulnak, mindenki felfért, mindenkinek van ülőhelye, csendben, rendben folyik a „kitelepfítés”.

Kun Sándornéval és két lányával együtt érkeztem a fogadóbizottság elé. Az indításhoz kapott kártyán szerepelnek a kitelepfők adatai és létszámuk, ezt átnyújtjuk az okányiaknak, akik egy percen belül eligazítanak hol várnak a vendéglátók. Dicséretre méltó, bámulatos gyorsaság: egy szerelvényt nyolc perc alatt kiürítettek, s utasait a megfelelő helyre irányították.

Körös-part utca 26. Nagy Imrénék portája. A házias szeszony kint áll a kapuban, s mint valami rokonokat fogad bennünket. A gyakorlat kiírása szerint minden személynek hosszabb időre alkalmas elhelyezést biztosít a befogadó. Fekhelyről, elátásról gondoskodik. Az okányi érkezésnél a fogadócsoporthoz átnyújtotta élelmiszer-csomagot nem kell felbontani: Nagy Imrénék rántott csirkével, süteménnyel várták az érkezőket. A vendégszeretet az egyéni szívesen és jóindulaton túl azt is tükrözi: jól készítettek elő a községben volt a feladatot Sarkadról voltak már árvíz miatt kitelepfők. Okányban akkor is otthonra lennek — lennének — ha ismét fenyegetne a Körös, ha nem csak a polgári védelem gyakorlati feladata lenne.

Igriczi Zsigmond



Történelmi Ágneseink

Igazán megszokott dolog, ha képernyőnkön vezető államférfiak szólnak, nem csupán átvett riportokon, de a Magyar Televízió kamerái előtt is. Legyen szabad emlékeztetőül pusztán a *Chrudínákor* említeni, akinek a legfontosabb események között közepén tárulkoznak ki azok a közel-keleti politikások, akikre azokban a napokban egy egész világ figyel. Most vasárnap a *Hét* ültette asztalhoz hazánk reprezentatív vendégét, *Mauno Koivistót*, s a finn köztársasági elnök, miközben megjegyezte, az ilyesfajta látogatások alkalmával természetesen az udvariaskodó nyilatkozatok, mondott valamit, amit tekinthetnénk hasonló gesztusnak akár, de *ahogyan* mondta, amiképpen fogalmazott, az mindenképpen többet ösztönözött, sejtet annál. Azt mondta Koivisto elnök, hogy tudván tudja bár, a rokonságtudat romantikus dolog, azért, ha bármerre elkerülnek a nagylágban s a nyelvük különlegességéről, hasonlíthatatlanságáról esik szó, mindig lea büszkén hivatkoznak a magyarokra, velünk pontosítják, rajzolják körül vadidegeneknek, mi is az a finn nyelv. Bevallom, személy

szerint is jóleső érzés volt a fentieket északi rokonaink első számú államférfijának szájából hallani. Mert, ha létezik is rokonság, annál is értékesebb ez a fajta rokonszenv, mely holmi protokolláris tiszteletkörökön kívülről (vagy belülről) buggyan elő, mint olyan megnyilvánulás, amelyre láthatóan nem „késztül föl” a nyilatkozó, ami belülről fakad.

Mindig izgalmas vállalkozás, ha szépirodalom fogja vallatóra a történelmet. Ismert események kaphatnak így sajátos megvilágítást. Kiderül például, hogy a történelmi korok regényhőssei nemegyszer pontosan tudták mikor, mi zajlik körülöttük, velük, mi az események jelentősége, merre tartanak a felelmények, mi várható azoktól, milyen belátható vagy beláthatatlan következményeket hozdoznak. Ennyi tudatosságot, őszintén szólva, nemigen fedezhet föl az ember a való élet hétköznapi szereplőinél, esetleg a találgatások szintjén; bár meglehet, úgynevezett történelmi korokban — mint legutóbb a negyvenes évek — tisztábban láttak, hiszen olyan dolgok történtek a világban, amelyekből

ha akarja, sem függetlenítheti magát senki.

Történelem alulnézetből, hétköznapi regényhősökön át; ezzel kellett érdeklődést, hat hétig. *A tenger* című tévéfilmsorozat, *Fehér Klára* regényéből. Érdeklődést keltette, ha túl sok izgalmat nem is. Agnes névre hallgató főhőséről ugyanis a kritikus pillanatokban (mint amikor a nyilasok elől menekülve magára zárja a légpincét) sem igen támadhatott kétségünk, kievickél a kutyaszorítóba. Mert főszereplő nélkül, aki ráadásként a tenger akarja látni, nem létezhet folytatás, addig bizonyára nem, míg legalább a közelébe nem kerül hősünk: a nagy víznek. A csütörtöki sorozatzárón aztán oda jutott. *Fehér Klára* bájos és kalandos korszakregényének túl szép és túl gonosz figurái — a kor romantikus tükre — mellett mindenesetre izgalmas lélekelenzésre is nyílt mód: vasárnap este, igaz, egyetlen film erejéig, ám jórészt ugyanabból a történelmi levelekből szüresölve. *Örkény István* kisregénye „csak az ötvenes évek” szépirodalmi tükré de jóval mélyebbre lát, következképpen több tartalmat, árnyaltabb világot látat meg nézőivel azokról az „Ágnesekről”, akik a történelem fent emlegetett vérzivataros napjait távol a világ zajától, kolostorokban élték meg, ám akiknek csak azután kezdődött az élet iskolája, amikor a tenger után sóvárgó Ágnesek már többé-kevésbé révbe jutottak. Soror Glória és Ágnes sorsának alakulása így, egymás mellett, szerföltött tanulságosan szembesül közelmúltunkkal. Életismeretünk, valóság-faggató képességeinket teszik próbára. Még ha az eszük közül választott írói szemüveg más-más esztétikai dioptrián át kelti föl a néző kíváncsiságát.

N. I.

Rádiófigyelő

Nevetni jó

Nevetni jó. Általában. Ha nem kinjában nevet az ember. Mert ilyen is előfordul, sajnos. És kinjában azon is nevetethet az ember, hogy értelennek, óvodásnak nézik. Hajnaltól reggelig előfordul, hogy azt is elmagyarázzák, amit nem kellene, szájbarágják, úgy harangozzák be, hogy maga a harangszó is elég volna, később meg kommentálják, pedig csak egy információ, s annak sem túl érdekes. A szerkesztők némelyike szerelmes lehet a hangjába.

Aztán Azon is lehet derülni, hogy azt mondják újabban a hajnali forgalomra: vegyes összetételű. Vagyis. Gurul az úton autó, teherkocsi, motorkerékpár, lovas kocsi. Hozzáértők szerint ezt kell végtelen összetételű forgalomnak érteni. És. Ez a szituáció általában hétköznapiakra érvényes, mert vasárnap a teherautók sőtörjői is munkaszünetet tartanak. Akkor meg miért mondják így, és egyáltalán miért mondják, mert aki közlekedik, az tudja. Talán még magyarul is tudja...

var, van, mint ahogy a legendák, s ugyanúgy nem öregszik, ahogy a legendák sem. O a kis Kabos, s az lesz valószínűleg szízesztendő korában is, ha megéri. És biztosan megéri, mert a nevetés egészséges, miből talán következik, hogy a nevetetés is az. Bár ez ropant nehéz mesterség. Talán ez a legeslegnehezebb mesterség.

Mert mi történik egy színházban, ahol drámát játszanak s a közönség egyik tagja sem sirja vörösrre a szemét? Semmi. Akkor a darab intellektuális mondanója domborodott ki, a rendező meg, úgymond, visszafogottá vette.

A kabareé más. Ott röhögni, visítoznia kell a közönségnek, mi több, úgy kell magára ismernie, hogy az ellenségeit vagy a szomszédait ismerje fel.

A kis Kabos tudja a leckét. Azt is tudja, hogy az igaz kabareémagányszám olyan, mint az egyszemélyes dráma, miben ő általában Cyrano, ha nem is orra, de kicsinysége és vörös feje miatt az.

Jót neveltünk. Kár, hogy becsúszott egy csúnya bakl ebbe a jutalomjátékba. Kosuth-díjat emlegetni nem a színes dolog... Még akkor sem, ha hatvanéves, még akkor sem, ha száz.

P. F.

Zrínyi-émlékkünnepség

Szigetváron vasárnap megemlékeztek az 1566-os hősi várvédelem évfordulójáról. A vár sáncárkában — a hagyományok szerint — mozsárgyú dörgése idézte fel az ostrom napjainak vészterhes hangulatát. Az utolsó ágyúlövést követően katonai tiszteletadással emlékeztek Zrínyi Miklórra és vitézeire az úgynevezett belső várban. Ez volt a drámai esemény színhelye; innen indultak utolsó rohamra a várvédők, akik életüket vesztették a török túlerővel vívott harcban. A városi vezető testületek és a lakosság képviselői megkoszorúzták Zrínyi Miklós szobrát.

A mostani évfordulóhoz egyhetes eseménysorozat kap-

csolódott, amelynek tiszteletére Zrínyi-újságot adtak ki. A várbaráti kör — emlékülest tartott. Megkoszorúzták Szigetvár egykori védőjének, a horvát származású Horváth Stáncsics Márk várkapitányának a szobrát és a Zrínyi téren álló híres orosz-lános emlékművet, amely a várvédők hősiességét szimbolizálja. A várban úttörőtalálkozóra került sor, és ennek keretében látványos hadijátékok vettek részt a gyerekek. Negyvenévi hallgatás után, idén ismét megkondult a Zrínyi-harang is. A városi tanács pedig ez alkalommal tüntette ki azokat a társadalmi munkásokat, akik különösen sokat tettek Szigetvár fejlesztéséért.

A verőfényes, kora őszi napban topánig csillannak meg a máskor oly fényes ablakszemek az újkígyósi utcákon. A Békéscsaba közelében fekvő község házalában a feltételezett atomcsapás utáni úgynevezett ki-szóródás — a radioaktív hulladékok beáramlása — ellen védekeznek, s a kitörés ellen biztosító védőszalagokkal és fóliatakarással állják útját a szennyeződéseknek. Ilyen körülmények között is kell üzemelni a szerelvények, s meg kell szervezni a betakarítást is, s gondoskodni kell az ott dolgozókat teljes védelméről is. Az újkígyósi Aranykalás Termelőszövetkezetben saját építésű betonóvóhely biztosítja az utóbbiak védelmét, s megoldották az állatállomány biztonságba helyezését, és megeremeltették a feltételeit a takarmánykeverő üzem több hónapos zavartalan működésének, zárt körülmények között.

Szürke egyenruhás polgári védelmi örök zárják körül a Gyulai Húskombinátot, amelynek legfontosabb feladata ilyenkor is — ami mindennap — termelnie kell. Zárt rendszerben, a külső szennyezett levegővel sem érintkezve végzik a kombinátban a húsfeldolgozást, s ezzel együtt gondoskodtak a termékek fokozottabb laboratóriumi vizsgálatáról a laboratóriumi munkák rendkívüli körülmények közötti elvégzéséről. Eközben „terjedt a hír”, árvíz öntötte el Sarkadot. Főhadiszállás alakult át a máskor nem túl népes sarkadi állomás. A különböző utcákból csoportokban ér-

A téma az utcán sorban áll

A téma az utcán hever, csak le kell hajolni érte, tartja a régi mondás, újságírók között. A zurnalista azonban idő és szerencse hiányában nem mindig azokon az utakon jár és keres, melyeken az a bizonyos téma — hollátványosan, hol kissé takarékosan, hol a sorban állva — de mindenképpen ott van. S hogy mégis rátalál, az sokszor köszönhető a kedves-lelkes újságíróknak, akik társaságuként gyakorlati figyelmességükkel a tollforgató, hogy meire menjen, hol mit talál.

Igy történt ez tegnap délután is, amikor egy felháborodott telefonáló hívta helyszínre e sorok íróját.

Keresni nem kellett az „eseményt”, pontos színhelyét, hiszen a több tíz méteres sorban álló tömeg itt és most könnyen felkelti az ember figyelmét. Ha nem tudtam volna meg az izgatott telefonhívástól, mi is történt a Lenin körúton, bizonyosan azt gondolom: a mostanság hiánycikknek kikiáltott mosóporért, néhané ritkán kapható banánért sorjáznak a tömeg.

S ha reggelig kellett volna találgatnom a sorbanállás miérettjét és célját, akkor se jöttem volna rá az igazi okra.

Az ok nem más, mint egészségügyünk groteszk

fintora, mely ebben az esetben szervezetlenségét és előrelátásának bosszantó fogyatékoságait tükrözi. Ugyanis nem másért, mint a gyermekbénulás elleni Sabin-cseppek beadásáért állodgáltak a nagy melegben egy-másfél órát karodonuló kisbabákkal azok az édesanyák, akiknek az a „hátrányos helyzet” jutott osztályrészül, hogy Rókus városrészen laktak. Az ott élő fiatalok 520 aprósággal szaporították a város lélekszámát. Ebből következően félezer édesapa vagy édesanya ingázik az e kerület számára kijelölt belvárosi gyermekrendelő és külvárosi otthona között. S a rókusai szülő, míg csemetéje hároméves nem lesz, sorban áll — órát-másfél órát — az utcán, évente három alkalommal, Sabin-cseppekért. Hála az egészségügynek e csodálatos szerért, s hála azért is, hogy ezzel rendre megelőz egy szörnyű kórt. Nem hiszem, hogy erre gondoltak a tegnapi várakozók. Gyánitom, más gondolatok foglalkoztatták őket.

Bizonyal egy kis sorban állásnál többet bírtak már ki szülőanyák, mióta a világ világ. De értelmetlenül! Mert mások hibája, nemtorődősége miatt mikor kell feleslegesen bosszúságot, keserűséget okozni boldog édesanyáknak?

Kalocsai Katalin